

запълъ веднажъ: „Тозъ, който падне въ бой за свобода, той не умира!“ Тоя затворъ му взе здравето и живота. Ехъ, где е сега, да чуе и види отъ нѣкжде, какъ свободно се пѣятъ български пѣсни...

Канятъ въ кѣщи. Влизаме въ широката стая. Сложени сж три дълги софри. Около едната насѣдватъ мъжете, около другата — женитѣ, около третата — момитѣ и ергенитѣ. А на софритѣ нареденъ топълъ хлѣбъ, горещи баници и гостби, много гостби. Богато, царски гощаватъ на македонскитѣ сватби. Седемъ дни се слагатъ софри. Седемъ дни — ядене и пиене.

Писва гласовита гайда. Шарена бѣклица обикаля по софритѣ. Вънъ пакъ гърмятъ пушки.

Старитѣ плачатъ отъ радостъ. Мъжете пѣятъ пѣсни за свободата.

Момитѣ и момцитѣ тропатъ на воля весели, вिति хора...

Тотю Наневъ

ПАДАЙ, СНѢЖКО...

Падай, снѣжко, на земята,
на парцали падай ти,
натежала е стрѣхата,
сякашъ, че ще се срути.

Врабчо где сега се гуши,
има ли за днесъ храна?
Само пушекъ лжкатуши
въ тая сребърна страна.

Дворътъ, селото — пустѣятъ,
а снѣжинкитѣ летятъ,
Божата ржка ги сѣе
много щедро тоя пжтъ.

А зрѣнцата подъ земята
се унасятъ въ сѣнь честитъ
и въ сѣня си равнината
виждатъ съ ниви да трепти...

Падай, снѣжко, на земята,
падай, чакъ до утринята,
щомъ се сѣмне пакъ съ шейната
весело ще полетя!

Симеонъ Мариновъ